

Beste mensen,

Het was bijna een hemels gebeuren, toen we op Hemelvaartsdag, voor het eerst weer de kleinkindjes zagen, in levende lijve, en samen met hun ouders in open lucht mochten tafelen.

En een goede week later was het alsof de pinkstergeest de grenzen openwaaide. Tot dan konden we het vaak volgen op whatsapp: hoe bij mijn mama thuis de twee broers en ene zus, al dan niet met partners, aanschoven aan haar tuintafel, natuurlijk met de nodige afstand. Op tweede pinksterdag konden we met een gerust gemoed zelf de auto van stal halen.

Hebt u dat de voorbije periode ook het meest gemist? Uitgenodigd worden of zelf uitnodigen, al dan niet wat uitgebreider eten en drinken, maar vooral: genieten van elkaars verhaal en aanwezigheid.

Het samen tafelen is bij uitstek een teken van verbondenheid.

En nu we meer en meer onze bubbel mogen vergroten, zijn we hier voor het eerst weer samen aan zijn tafel, die we Vader mogen noemen. Op deze vaderdag, een proficiat aan alle papa's, pluspapa's, pleegpapa's, ... Maar ook in verbondenheid met die ene Vader! Wellicht zat Hij al de hele tijd in uw bubbel, hoe dan ook: Hij heeft ons niet los gelaten.

Hier willen we weer doen wat bijna ondenkbaar is.

De voorbije weken hebben we het nochtans ook op zoveel manieren zien gebeuren: leven dat gedeeld wordt met en voor elkaar.

Als zoekende, twijfelende of vertrouwvolle: vandaag hier samen aan die ene tafel van die Ene, met brood om te weten dat wij elkaar gegeven zijn. En zoals die Ene het levensnoodzakelijke brood is voor ons.

Hoe mooi is het dat wij na al deze weken deze Sacramentszondag, in de kerk mogen vieren. Weliswaar is hier nog niet iedereen die we er graag bij hadden. Dankzij het zoekwerk van Dré en de mensen van de kerkraad en de vele anderen is toch ook de digitale verbondenheid van hieruit mogelijk.

Verbonden met God - we mochten de nieuwe paaskaars ontsteken als symbool van het nieuwe leven, ook voor hen die we ondertussen moesten afgeven.

Verbonden met Jezus - die een teken is voor ons, een sacrament van leven dat goed is, voor alle mensen, los van kleur of ras of kwaliteiten.

Verbonden met elkaar - om met iemand in dezelfde richting te lopen, elkaar kracht en veiligheid geven, in de diepe betekenis van vader-zijn.

Beste mensen, het brood dat hier straks op tafel komt, is geen gewoon brood.
Allereerst is dat te merken aan de vorm en de smaak.
Dat beleven we ook niet als gewoon brood.
In zekere zin maakt dat het symbool nog sterker.
Want als Jezus zegt: ik ben het levende brood, wie van mij eet zal leven in eeuwigheid,
dan bestonden daar veel misverstanden over.
En gelukkig moeten we hier geen keuze maken tussen verschillende broden.
Het gaat hier om dat Ene brood,
het gaat hier over Jezus zelf, die ons voorbeeld tot leven is,
die ons kracht, veiligheid, hoop en vertrouwen biedt zoals zijn en onze vader doet.
Ook in moeilijke tijden.

Dat Ene brood wordt ons vandaag weer toebedeeld.
Hoe dat in deze tijden praktisch verloopt, duiden we straks nog wel.

Ik heb alleen nog dit voorstel voor wie hier aanwezig is,
om sacrament te zijn voor hen die thuis zijn:
als u straks het Lichaam van Christus ontvangt, zonder woorden,
breng dan 1 persoon in uw hart naar voor,
iemand die u kent of niet kent,
iemand die u dit geluk van verbondenheid toewenst
en die hier niet kan zijn.

Vergelijk het met het aansteken van een kaarsje zoals Toon Hermans uitdrukt:
Duizenden en duizenden mensen
steken op een dag een kaarsje aan.
Dat is iets heel anders dan wanneer duizenden mensen
geen kaars aansteken.

Wel wanneer wij de communie ontvangen en in ons hart dit delen,
dan is dat voor heel veel mensen anders dan wanneer wij geen communie ontvangen.

Mag zo de verbondenheid blijven groeien en sterker worden,
in en vanuit de Vader, de Zoon en de Geest.
Laten we straks zo samen tafelen.